// 7

மாதர் மனோரஞ்சினி.

"எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்"—ஔவையார்.

Vol. IV	Madras: October 1902.	No 8
புத்தகம் ௪.	சென்னப்பட்டணம் 1902 அக்டோபர்௴.	இல. ௮.

சத்தியத்தின் பெருமை.

சத்தியம் என்பது வாய்மை, உண்மை, கட்டுரை, உறுதிமொழி, வாக்குறுதி, பொய்சொல்லாமை, மெய்கூறல் எனப்பல அர்த்தங்கள் தரும் ஒரு பதமாயிருக்கின்றது. அச்சத்தியத்தை உலகத்திலுள்ள மக்கட்பிறவிகளுள்ளடங்கிய ஆண் பெண் என்கிற இருபாலாரும் ஒப்பற்ற இரத்னாபரணம் போலக் கொண்டு போற்றிவாழவேண்டும். அச்சத்தியத்தையுடைய ஆண்மக்கள் சத்தியவான்களென்றும், பெண்மக்கள் சத்தியவதிகளென்றும் சொல்லப்படுவார்கள். அதனைப்பொருந்தியிராதவர்கள் அசத்தியவான்களென்றும், அசத்தியவதிகளென்றும் கூறப்படுவார்கள். இதனால் உலகத்திலுள்ள ஆண்மக்களுக்கும், பெண்மக்களுக்கும் இது இன்றியமையாத ஒரு சாதகமாயிருக்கிறதென்பதையும், அதனை ஒவ்வொருவரும் தங்கள் ஆயுள் அளவும் கடைப்பிடித்தொழுகவேண்டுமென்பதையும, அதனையுடையவர்களைத்தான் உலகத்திலுள்ள மேலோர்கள் ஒரு பொருளாகமதிப்பார்களென்பதையும், அங்ஙனமல்லாதவர்களைமதிக்கமாட்டார்களென்பதையும், நாம் நன்றாய் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியவர்களாயிருக்கின்றோம்.

இது பற்றியே வேதத்திலும் "சத்தியம்வத" எனசொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வாய்மை என்றபதம் வாயினிடத்து உண்டாதல் என்றுபொருள்படும், இப்பதம் மெய்மை, உண்மை என்னும் அர்த்தத்தில்பெரியோரால் உபயோகிக்கப்பட்டு வருவதை யோசித்துப்பார்க்கையில், மனிதனுடைய வாயினிடமாக இயற்கையில் உண்டாகி வெளிப்படுவது மெய்மையே என்று தெளிவாய் விளங்குகின்றது. ஆனதுபற்றி மெய்யுரைத்தல் நமது இயற்கைக்கு ஏற்றதென்றும், பொய்யுரைத்தல் நமது இயற்கைக்கு ஏற்றது அன்றென்றும் நாம்வசனிக்கும் ஒவ்வொருவார்த்தையும் மெய்பாகவே இருத்தல் வேண்டு

மென்றும் மானிடலட்சண சாஸ்திரிகள் எண்ணுவது சரியே. நம்முடைய இயற்கைக்கு ஏற்றதைச்செய்வது அதிகசுலபமென்பதையும், ஏலாதவற்றைச் செய்வது அதிககஷ்டமான தென்பதையும் ஒருவரும் மறுக்கத்துணியமாட்டார்கள். ஒவ்வொருமனிதனும் இரண்டுகாலால் நடக்கிறான். இது இயற்கையின் சுபாவம். ஆனால் இரண்டுகால்களையும் மேலே தூக்கிக்கொண்டு கைகளால் நடப்பது சரியன்று. இது இயற்கைக்கு விரோதமானது. இதுபோல் இயற்கையாகிய மெய்யைவிட்டு பொய்யைப் பேசுவது மிகவும் தப்பு. அவ்விதம் பொய்பேசுபவர்கள் ஒரு சமயத்தில் தாங்கள் பேசியது பொய் யென்று ஒத்துக்கொள்ளுவார்கள். ஆதலின் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாய் பொய்யுரைப்பது மிக்கதப்பென்பதை ஒவ்வொருவரும் அறிவாராக.

இச்சத்தியத்தைக் கையாண்டவர்களே அழிந்தும், அழியாப்புகழுடம்பு பெற்றவர்களாய், இன்னும் அவர்களுடைய பெயரானது இவ்வுலகில் நிலை பெற்று நிற்கின்றது. சத்தியத்தை தம் உயிர்க்குறு துணையாகக் கொண்ட அரிச்சந்திர மகாராஜாவானவர் சத்தியத்தைப்பாதுகாத்து வந்ததனால், தம்முடைய அரசு, பூமி, பொருள், பெண்டு பிள்ளை முதலியவைகளைத் துறந்து தனியாய் வருந்திக் கொண்டிருக்கும்போது, அவரிடம் விஸ்வாமித்திரமகாரிஷியானவர் சென்று இப்பொழுதாவது நீர் ஒரு பொய் சொல்லிவிட்டால் நான் உம்மைவிட்டு விடுகிறேன் என்று கூறினார். அதைக்கேட்ட அரிச்சந்திரர் பின்வருமாறு கூறிசத்தியத்தின் பெருமையை நிலை நிறுத்துகின்றார்.

அதாவது:—

“செய்மையண்மையினுயிர்க் கொருதுணை யெனச்சிறந்த
வாய்மையா லகந்தூய்மையா மற்றிலம்புயத்தைத்
தூய்மைசெய்வது நீரலாற்சொல்லின் வேறுளதோ
நோய்மைசெய்யினும் வாய்மையே நோன்பெனக்கருதி.”

புறக்கருவிகளாகிய அவயவங்களைச் சுத்திசெய்வதற்கு நீர் அமைந்திருப்பதுபோல, அகக்கருவியாகிய மனதைச் சுத்திசெய்வது உண்மைபிறழாமலிருப்பதேயாகும். ஆகையால் அவ்வாய்மையை நான் ஒரு விரதமாகக் கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் என்னை எவ்வளவு வருத்தினபோதிலும் நான் உண்மைபேசுவதிலிருந்து சிறிதும் பிசகமாட்டேனென்று கூறி மீண்டும்,

“இம்மையம்மை வீடெனமறைபுலங் கொளவியம்பும்
மும்மையுந்தரு முறையுடைத்தெனு நிலைமுரணி
வெம்மையாழ்வயிற் றடக்கிமீட்டுமிழ் கலாவெரிவாய்
வெம்மைகூர்நரகுய்க்கினு மெய்ம்மையை விடேமால்.”

உலகவின்பம், சொர்க்கவின்பம், மோக்ஷவின்பம் என்று வேதம்சொல்லுகிற மூன்றுவித இன்பங்களையும் பொய்சொல்வதினால் ஒருங்கே அடையக்கூடியதாயிருந்தபோதிலும், பொய் சொல்லாததனால் என்று மீளாநரகத்தில்

303.

நான் அழுந்தி அவஸ்தைப்படுவதா யிருந்தாலும் சத்தியத்தைக்கைவிடமாட்டேனென்று கூறினர். பின்னும் சத்தியத்தின் பெருமையை வலியுறுத்திக் கூறும்பொருட்டு,

"புலையனும்விரும்பாத விப்புன்புலால் யாக்கை
நிலையெனுமருண் டுயிரினுநெடி துறச்சிறந்தே
தலைமைசேர்தரு சத்தியம்பிறழ்வது தரியேம்
கலையுணர்ந்த நீயெமக்கிது கழறுவதழகோ."

என்று கூறினர். அதாவது நீசனும் விரும்பிக்கொள்ளாத இந்தச் சரீரத்தை நிலையுள்ளதென்பதாக மதித்து, சத்தியத்தை விடமாட்டேன். உயிரைவிட்டாவது சத்தியத்தைப் பாதுகாக்க விரதங்கொண்ட எனக்குவேத முதலிய கலைகளையெல்லாம் முற்றுமுணர்ந்து பரமஞானியாய் விளங்கும்தாங்கள் சத்தியத்திலிருந்து பிறழும்படி போதிப்பது அழகல்லவென்று கூறினர். கடைசியாக அவ்விஸ்வாமித்திரர் தம்மன உறுதியைக்கண்டு தன்னைவிட்டு வெட்கிப் போகும்படியாக மறுபடியும் சத்தியத்தின் பெருமையை இன்னும் வற்புறுத்திக் கூறுகின்றார்.

"பதியிழந்தனம் பாலனையிழந்தனம் படைத்த
நிதியிழந்தனமினி நமக்குளதென நினைக்கும்
கதியிழக்கினுங் கட்டுரையிழக்கிலே மென்றார்
மதியிழந்துதன் வாயிழந்தருந்தவன் மறைந்தான்."

இதனல் அரிச்சந்திர மகாராஜன் பின்வருமாறு கூறியதாகத் தெரிகிறது. அதாவது நான் இதுகாறும் சத்தியத்தைப் பாதுகாத்துவந்ததனல் என்னுடைய நாட்டையும், என்னுடைய அருமைக் குமாரனையும், என் அளவில்லாத செல்வத்தையும் இழந்துவிட்டேன்; இனி எனக்குகிடைக்கக்கூடியதாக நான் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற மோட்சத்தை யிழந்துவிடக்கூடியதாயிருந்தாலும் நான் மேற்கொண் டொழுகிவரும் சத்தியத்தை மாத்திரம் இழக்கமாட்டேனென்று உறுதியாகச் சொன்னர். அதைக்கேட்ட விஸ்வாமித்திர மகாரிஷியானவர் தம் அறிவுகெட்டு, மறுபேச்சுபேச வாயில்லாமல் போய்விட்டார். தன்னுடைய ஆபத்துகாலத்திலும் சத்தியத்தையே அரும்பொருளாக மதித்து தன்னுடைய குருவாகிய வசிஷ்டருக்கும், விஸ்வாமித்திரருக்கும் நடந்த வாக்குவாதத்தை அறியாமலே பெரியவராகிய விஸ்வாமித்திருடைய வேண்டுகோளை பலதடவை மறுத்து மறுத்து சத்தியத்தையே நிலை நாட்டினமையால்தான் அவர் என்றும் அழியாப்புகழுடம்பு பெற்றதுமன்றி, தன்னுடைய குருவுக்கும் தெய்வசபையில் அழியாப்புகழை யடைவித்தார்.

சத்தியமானது ஒருதரம் சொன்னசொல்லை மறுதரம் மறுக்காமலிருப்பதுமாகும். அரிச்சந்திர மகாராஜாவானவர் தாம் விஸ்வாமித்திரருக்கு

கொடுக்க ஒப்புக்கொண்டபொன் அளவைகுறைவாகக் கொடுத்ததனால் இவ்வளவுபொறுக்க முடியாத கஷ்டங்களை யடைந்தார். இதைக்கண்ட விஸ்வாமித்திரர் தன்னுடைய சபதத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்கிற எண்ணமுடையவராய் அரிச்சந்திர மகாராஜாவினிடம் வந்துதான் கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளவில்லையென்று, சொன்னசொல்லை மறுத்துச்சொல்லும்படிகேட்க அவர் அப்படிச்சொல்ல மனமொப்பாமல், தான்கொண்ட சத்தியத்தையே நிலை நாட்டினர். தன்னுடைய குருவுக்கும் விஸ்வாமித்திரருக்கும் தெய்வசபையில் நடந்தவாக்குவாதத்தைதான் அறிந்து சத்தியத்தைநிலைநிறுத்தினரோ வென்றால், அதைத் தெரிந்துகொள்ளாமலே தான் சத்தியத்தை நிறுத்தினரென்றும் நிலைநிறுத்தவேண்டியது தமது முக்கியகடமையென்றே எண்ணி தான்செய்ததாகவுங் கொள்ளவேண்டும். ஒருபுகழை இச்சித்து நிலைநிறுத்தினரோவென்றால் அதுவுமன்று "இனிநமக்குளதென நினைக்கும்கதியிழக்கினுங் கட்டுரையிழக்கிலேம்" என்றுமோட்சத்தை யிழந்தபோதிலும்சத்தியத்தை யிழக்கமாட்டேனென்று கூறியவர்புகழையிச்சித்து நிலைநிறுத்தினரென்றுகூறலும் பொருந்தாது "நமக்கு" என்று பன்மையாகக் கூறியதால், தபோபலங்களையெல்லாம் ஒருங்கே யடைந்த நீரும், நானும் எதிர்பார்த்திருக்கிற மோட்சத்தை யிழந்துபோனாலும் என்று அவரையும் உடன்கூட்டிக் கூறினரென்றாலும் பொருந்தும். ஆகவே அரிச்சந்திரர் தாம் பிறவியெடுத்ததற்கு சத்தியத்தை நிலைநிறுத்த வேண்டியது தமதுகடமையென்றே கொண்டாரென்பதே பொருந்தும்.

சத்தியத்தை நிலைநிறுத்துவதானது தன்பொருட்டென்றும், பிறர்பொருட்டென்றும், இருவகைப்படும். அரிச்சந்திரர் நிறுத்தினது இருவகையிலும் பொருந்தும். ஒருவகையானது அவருக்குத்தெரியாமலே நடந்ததாகக் கொள்ளவேண்டும். நிற்க, மகாபலி சக்கிரவர்த்தியும் விஷ்ணுவுக்கு கொடுக்கிறேன் என்று சொன்ன நிலத்தை கொடுத்தார். இவ்விதமே உலகத்தில் மஹாவீரர்களென பெயர்பெற்ற மஹான்கள் பொய்யை பேசியதேயில்லையென இந்தியா, இங்கிலாந்து ஜெர்மனி ஸ்காட்லாண்டு முதலியதேசச் சரித்திரங்களால் தெரியவருகிறது.

"பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றி னறப்பிற செய்யாமை செய்யாமை நன்று."

பொய்பேசாமல் சத்தியத்தையே ஒருவன் எப்பொழுதும் பேசிக்கொண்டுவருவானானால் அதுவேபோதுமானது; வேறு தர்மத்தை அவன் செய்யவேண்டுவதில்லை என தெய்வப்புலவர் கூறிய திவ்வியமானவாக்கை நீர்க்காலோசித்துப்பார்த்தால் பலதர்மங்களை ஒருவனே செய்வது சாத்தியமாகாதென்பதும் அவ்விதம் செய்யமுயன்றால் சிலதவறுமாயின் குற்றம் உண்டாகுமென்பதும் மற்ற தருமங்களெல்லாம் கொடுக்கக்கூடிய பயனை சத்தியமொ

ன்றே தரவல்லதென்பதும் இதையே ஒருவன் குறையொன்று மில்லாமல் செய்துவருதலே அவன் ஈடேறுவதற்குப் போதுமானதென்பதும் அவருடைய கருத்தென்று ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குகிறது. மேலும் சத்தியமே பராபரமென்பது முதியோர் கடைபிடியாகையால் சத்தியத்தை அவசியம் நாம் கைபாடவேண்டியது.

* டெங்கு ஜ்வரம். DENGUE FEVER.

BY

Mrs. E. WINCKLER KING, M. D.,

L. M. S., L. R. C. P., L. R. C. S., &c.,

Superintendent,—Victoria Caste & Gosha Hospital.

மனிதர்களைப்பிடிக்கிற ஜ்வரங்களுள் இது ஓர்வகையாம். இதுமுடக்கு மாரி, டாண்டி ஜ்வரம் (Dandy Fever) முதலிய பலபெயர்களால் வழங்கிவருகிறது. சற்றுவெப்பமான நாடுகளில்தான் இந்நோய் அதிகமாக காணப்படுகிறது. இச்சுரம் அதிகநாள் நீடிக்கிராவிடினும் நோயாளியின்கைகால் முதலிய அவயவங்களின்ஒவ்வொரு மணிக்கட்டிலும் மிருதியான வலி தோன்றுவதுடன் அவன் பல நாள்வரையில் வெளியே நடமாடவாவது தன் அலுவல்களை கவனிக்கவாவது முற்றிலும் சக்தியற்றவனாக செய்துவிடுகிறது. இதுகண்ட சிலதினங்களுக்குள் நமது தேகத்தில் அரிப்பு உண்டாவதுமல்லாமல் சொரி சிரங்குகளும் தோன்றுகின்றன. இச்சுரம் ஒருவனுக்கே இரண்டு மூன்று முறை விலகி விலகி வருவதை நாம்காண்கிறோம். இது இந்தியா, பர்மா, பாரசிகம் (Persia) இஜிப்து (Egypt) வட அமெரிக்கா, தென் அமெரிக்கா, மேல் இந்திய தீவுகள் முதலிய இடங்களில் மிக ஜாஸ்தியாக காணப்படுகிறது. இதுகுளிர்காய்ச்சல் மற்றைய கடுஞ்சுரத்தைப்போல் திடீரென்று வந்தபோதிலும், தொத்துவியாதி யென்பதற்கு ஐயமேயில்லை. இதுமனிதர்கள் வழியாகவே ஓரிடமிருந்து மற்றோரிடத்திற்கு பரவுகிறது. நன்றாய் பாதுகாக்கப்படாத இடங்களில் வெகு சீக்கிரம் உலாவுகிறதை நாம் காண்கிறோம். இரண்டு அல்லது மூன்று தினங்களுள் இச்சுரம் வந்து வந்தவாறே நீங்குவதும் யாவரும் அறிந்ததே. தென்னிந்தியாவில் 1872, 1873 ம் வருஷங்களில் இச்சுரத்தால் கிழவர்களன்றி சிறுவர்களும் தனவான்களன்றி ஏழைஜனங்களும் அடிபட்டு வருந்தியதை நம்பெரியோர் சொல்லக் கேட்கிறோம்.

* *Our thanks are due to Mrs. E. W. King, M. D. for her special contribution to our lady readers.*

ஒருவனுக்கு இந்நோய் தோன்றியமாத்திரம் அவன் சரீரத்தில் இரண்
டொருமணிக்கட்டுகளில் (அநேகமாய் கைவிரல்களிலும் கால்விரல்களிலும்)

இதன் குணங்கள்.

மிகுந்த வலிவுண்டாவதுமல்லாமல் தலைநோயும் கடுமை
யான ஜுரமும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் வெகு சடிதியாக
தொடர்கின்றன. தேகத்திலுள்ள இதர பாகங்களிலும்
வரவர வலிபரவுகின்றது. ஆனால் ஒருபாகத்தில் வந்தவுடன் மற்றொருபாகத்
தில் அவ்வலி குறைந்துவிடுவதும் ஆச்சரியமாகத்தான் காணப்படுகிறது.
இவ்வகை ஜுரத்தால் தேகத்தில் மணிக்கட்டுகள் தளர்ந்து பலக்குறைவு
நேரிடுகிறது. மேற்சொன்ன தலைநோய் வருங்காலத்தில் நமது கண்முழி
களிலும் வலி உண்டாகிறது. ஜுரமோ 102 முதல் 105 டிகிரி (Degree)
வரையில் அடிக்கிறது. தாது நூற்றுக்குமேல் சற்று அதிகமாகத்தானிருக்
கிறது. சிலவேளையில் நெஞ்சுகரிப்பும் கழுத்திலுள்ள கோளங் (Glands)
களில் வலியுமுண்டு. அநேக இடங்களில் இச்சுரம் முதலில் வரும்போது
முகம் சிவந்து சொரி சிரங்குகளும் தோன்றுகின்றன; ஆயினும் சுரம் தணி
யத்தணிய சொரிகளும் விலகிவிடும். சில சமயங்களில் 24-மணி நேரத்
திற்கு இதுகண்டு, பின்பு அடங்குவதை நாம் கண்டிருக்கிறோம். திடீரென்று
தேகமெல்லாம் வியர்த்து சுரம் நீங்குவதுமுண்டு. இதன்வலி குறையக்கு
றைய நோயாளி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சௌக்கியமடைவானாயினும் படு
த்த படுக்கையினின்று சிலநாட்கள் வரையில் வெளியே நடமாட எண்ணு
வது அசாத்தியம். இச்சுரம் இரண்டாவதுமுறை ஒருவனுக்கு வரும்போது
நமது உள்ளங்கை முதலிய இடங்களில் அரிப்பெடுத்து பின்பு மற்றை இடங்
களிலும் இதேவிதமாக பீடிக்கிறது. சமயத்திற்கு தக்கவாறு 2, 3 மணிநேர
முதல் 2, 3 நாள்வரையில் இவ்வரிப்பு ஜாஸ்தியாக காணப்படுகிறது. இச்சு
ரம் விலகினபின்னும் கைகால்கள் நீட்டவும் மடக்கவும் முடியாமல் பலநாளி
ருந்தாலும் இருக்கும். கர்ப்பணிகள் இச்சுரத்தில் வருந்துவதால் அகால பிர
ஸவம் அநேகமாய் நேரிடுகிறதென்பதைக் கேட்க விசனிக்கிறோம். சிலபே
களுக்கு இச்சுரம் வந்தவுடன் 2, 3 தினங்கள் வரையில் வாந்தி யெடுப்பது
வழக்கம். தற்காலம் இங்கு பரவி வருகிற ஜுரம் சாதாரணமாய் 8 நாளுக்கு
மேல் நீடிக்கவில்லை. சற்று முன்னமேயே அடங்கியும் விடலாம். இச்சுரம்
நமது அதிர்ஷ்டவசமாய் உயிர்ச்சேத மில்லாததென அறிய சந்தோஷிக்கி
றோம். தகுந்தவைத்திய மில்லாமலும் அறியாமையாலும் அபாயம் நேர்ந்தா
லொழிய வேறுபயமில்லை.

நம்மவர்கள் இச்சுரத்திற்கு மருந்து கூடாதென்று மறுக்கிறார்கள்.
சாதாரண ஜுரம் வந்தால் எவ்வளவுவைத்தியம் செய்வார்களோ அவ்வளவு

இதற்கு வைத்தியம்.

கூடசெய்வதில்லை. இவ்விதம் செய்வதில் சுரத்தின்
வேகத்தையும் நீட்சியையும் குறைக்கலா மென்பதை
முற்றிலும் மறந்துவிடுகிறார்கள். நமது தேகத்திலுள்ள
கெட்ட வாயுக்கள் கழிபத்தக்க மருந்துகளை (Purgatives) விரோசனகாரி

களை அவசியம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இத்துடன் நமது ஆகாரம் முதலியவைகளிலும் சற்று கவனமாகவே யிருந்தல் நலம். தேகம் உஷ்ணமாயிருந்தாலும் அரிப்பெடுத்தால் குளிர்ந்த ஜலத்தில் தோய்த்த பஞ்சி (Sponge) னல் துடைக்கலாம். சொரிக்கு சாம்பிராணி தைலத்தை உபயோகிக்கலாம். இச்சுரம் கடைசியாக விலகினவுடன் தேகத்திற்கு பலந்தரும் (டானிக்ஸ் Tonics) மருந்துகளை சாப்பிட்டால் பலமின்மை நீங்கி பலமுளராகி தந்தம் அலுவல்களை கவனிக்க சக்தியுடைவராவார்கள்.

திரௌபதியின் சரித்திரம்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் பாண்டவரிடம் செல்லுதல்.

இனிற்க ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் பலராமன் முதலானவர்களை நோக்கிகேட்டீர்களோ ஒரு அதிசயம், வில்லை வளைத்து திரௌபதியை யடைந்தவன் அர்ச்சுனனும், மற்றவர்கள் தருமன்முதலானவர்களாம்; இவர்கள் அடுத்த தெருவில் ஒரு குயவன் வீட்டிலிருக்கிறார்களென ஒரு முதிர்ந்த பிராமணோத்தமர் சொன்னர் என்று சொன்னபொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய பந்துக்கள் சந்தோஷமடைந்தார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் "நானும் அண்ணாவும் சென்று அவர்களைப் பார்த்து வருகிறோம்" என்றார். அவர்களும் மனக்களிப்புடன் உத்திரவளிக்கவே ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் பலராமருடன் சென்று குந்திதேவியார் பாண்டு புத்திரர்கள் முதலியவர்களைக் கண்டு ஆநந்தமடைந்து க்ஷேமசமாசாரத்தை விசாரித்தார். அவர்களும் முறையே ஸ்ரீபகவானுக்கும் பலராமருக்கும் செய்யவேண்டிய மரியாதைகளைச் செய்து க்ஷேமசமாசாரங்களை விசாரித்தார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் உங்களுக்கு இந்தப் பெண்கிடைத்ததினல் உங்கள் சத்துருக்கள் நாசமடைவார்கள். உங்களுக்கு இலட்சுமிகடாட்சமும்கிடைக்கும். உங்களுக்கு நல்லகாலமும் இனி உண்டாகுமெனசொல்லி அவர்களிடம் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு சென்றார்கள்.

இந்தப் பிராமணன் ஜயத்தையடைந்தான். நாம்எண்ணின எண்ணம் வீணைகப்போய்விட்டது. இனி நாம் என்னசெய்வது என்று துருபதன் ஏக்கம்கொண்டு மனதை ஒருவாறு திடப்படுத்திக்கொண்டு தன் அருமைப் புத்திரனைக் கூப்பிட்டு, அப்பா குழந்தாய்! நமது குழந்தைக்கு வாய்த்தவன் அர்ச்சுனனென்று ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள். நீ வேடம் தரித்துக்கொண்டு அவர்களிருப்

துருபதன் ஏக்கம்.

பிடத்திற்குச் சென்று அறிந்துவாவென்று சொன்னர். துஷ்டத்துய்ம்மன் உடனே மறுவேடம் தரித்து அங்கு சென்று அவர்களுடைய நடை, உடை, பாவனை முதலிய வற்றை அறிந்து தன் பிதாவிடத்தில் வந்து அப்பா! அவர்கள் பாண்டவர்கள் போல் தான் காணப்படுகிருர்கள், வயது முதிர்ந்த ஒரு மாதுயிருக்கிருள். அவள் குந்திதேவியாரைப்போல் காணப்படுகிருள் என்ருன்; பின்புதுருபதன் பிராமணர்களில் மிக புத்தி சாமார்த்தியமுள்ள ஒருவரைக் கூப்பிட்டு பாண்டவரிடம் சென்று அவர்களுடைய விருத்தாந்தம் முதலியவைகளை யறிந்து வரும்படி அனுப்பினர். அவ்விதமே அப்பிராமணர் சென்று அவர்களைக் கண்டார்; அவர்கள் இவருக்கு தக்க மரியாதை செய்து ஐயா! தங்கள்யார்? எங்கிருந்து வந்தீர்களென கேட்டார்கள்? அவர் நான் துருபத மகாராஜாவால் ஏவப்பட்டவர், உங்களுடைய மரியாதையையும் நல்லொழுக்கத்தையும், சௌரியம், முதலிய வைகளையும் பார்த்தால் பாண்டவர்கள்போல் காணப்படுகிறீர்கள்; தயைசெய்து தங்கள் குலம் கோத்திரம் முதலியவைகளைச் சொல்ல வேண்டுமென்ருர். இதற்கு தருமர் உங்கள் மகாராஜா எங்கள் குலகோத்திரம் விசாரிக்க வேண்டியதில்லையே! அவர் மகாபுத்திமான் ஆச்சுதே! அவர் யாதுகாரணம்பற்றி இவ்விதம் ஏக்கங்கொண்டிருக்கிருர்? மகா புத்திசாலியும் பகுத்தறிவுடையவருமாகிய தாங்களும் இவ்விதம் கேட்கலாமா வென சொன்னர். அவர்சரிதான் என பதிலுரைத்து விடை பெற்றுக்கொண்டு மகாராஜாவிடம் சென்று நடந்த சகல விஷயத்தையும் தெரியப்படுத்தினர்.

பாண்டவருக்கு வரிசை யனுப்புதல்.

இராஜன் உடனே மந்திரிகளைக்கூப்பிட்டு பாண்டவர்களுக்கு வேண்டிய திவ்விய ஆபரணங்கள், வஸ்திரங்கள் முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு ரதத்துடன் சென்று அவர்களை இங்கு அழைத்துவரும்படிசொன்னர். மந்திரிமார்களும், துஷ்டத்துய்ம்மனும் அவ்விதமே மங்கள வாத்தியத்துடன் சென்று ஐயா எங்கள் தகப்பனர் தங்களுக்கு வரிசை யனுப்பிவைத்தார். இவைகளைத் தயைசெய்து அங்கீகரிக்க வேண்டும் மேலும் நல்ல ஆடை ஆபரணங்களிதோ இருக்கின்றன. இவைகளை யணிந்துகொண்டு தங்கள் மாதாவுடன் எங்கள் கிரகத்திற்கு வரவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிருர் என்று சொன்னபொழுது அவர்களும் மிக மகிழ்ந்து ஆடை ஆபரணங்களை யணிந்து ரதத்திலேறி துருபத மகாராஜன் மாளிகைக்கு வந்தார்கள். துருபதன் மிக மரியாதையுடன் அவர்களை உள்ளே யழைத்துக்கொண்டுபோய் சபா மண்டபத்தில் உட்காரவைத்தான். கோகிலா தேவியார் குந்திதேவியாரையும், திரௌபதியையும் அழைத்துக்கொண்டுபோய் சந்தோஷமாய் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். துருபதன் பாண்டவர்களைப் பார்த்து ஐயா! நீங்கள் பாண்டவர்களோ அல்லவோ என்ற சந்தேகம் என்னை வாதிக்கிறது. இதை

தயவுசெய்து நீக்கி என்னைச் சந்தோஷப்படுத்தும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன் என்றார்.

தருமர், மகாராஜாவே! உமக்கேன் இக்கவலை; உமது எண்ணம் வீணாகுமோ? உமக்கும் எங்களுக்கும் தெய்வகிருபை யிருக்கிறதென்றார். அவர் சந்தோஷித்து, உங்கள் சுயரூபத்தைக் காண்பிக்க வேண்டுமென்று சொன்னவுடன் அவர்கள் தங்கள் சுயரூபத்தை வரப்பிரசாதத்தால் அடைந்தார்கள். இவர்களை மகாராஜாவும் மற்றவர்களும் கண்டுமகிழ்ந்து ஆநந்தசாகரத்தில் மூழ்கினார்கள். உடனே மகாராஜா எழுந்து திரௌபதியிடம் சென்று அம்மா குழந்தாய்! இதோ வா, ஒரு அதிசயம் காண்பிக்கின்றேன் என்றுசொல்லி சபாமண்டபத்திற்கு அவளையிட்டுக்கொண்டுவந்தார். அவள் பாண்டவர்களைக்கண்டு ஆநந்தித்து ஆ! ஆ! நாம் அடைந்தபாக்கியமே பாக்கியம் எனச்சொல்லிக்கொண்டு தனதுகணவனை இடைக்கண்ணால்இன்னொரு தடவை பார்த்துவிட்டு தனது தாயாரிடத்திற் சென்று அம்மா! சபாமண்டபத்தில் எனது கணவரிருக்கிறார் என்றாள். தாயாரும் மற்றவரும் சென்று அவர்களைப் பார்த்துவிட்டு நமது புத்திரி அதிர்ஷ்டவதியென்று எண்ணிக்கொண்டு குதூகலத்துடன் அந்தப்புரம் சென்றார்கள். பின்பு துருபதன் தனது குமாரத்தியின் விவாகத்தைப்பற்றி பேசினார். தருமர், எங்கள் தாயாரிடத்தில் அர்ச்சுனன் ஒரு கனியைக்கொண்டுவந்திருக்கிறோம் என்றபோது எங்கள் மாதா நீங்கள் ஐவரும் புசியுங்களென்றாள். ஆகையால் நாங்கள் மாதுருவாக்கியத்தைத் தவறாமல் இக்கன்னிகையை நாங்களைவரும் மணம் செய்யவேண்டுமென்றார். மகாராஜா மறுபடியும் வியாகூலத்தை யடைந்து இதென்ன விபரீதமாகவிருக்கிறதே என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தார்.

தபோமகிமையுடைய வேதவியாசர் பாஞ்சாலன் சபைக்கு அப்பொழுது வந்தார்; பாஞ்சாலனும் பாண்டவர்களும் அவருக்குச் சோடச உபசாரம் செய்தார்கள் வேதவியாசரும் அவர்களுடைய க்ஷேமசமாசாரத்தை விசாரித்தார்.

வியாசர் வருகை.

பின்பு வியாசமகாமுனிவர் துருபதனைப்பார்த்து மகாராஜாவே நீர் ஏதோ வியாகூலத்துட னிருப்பதாகத் தெரிகிறதென்றார். துருபதன் பாண்டவர்கள் சொன்னதைச் சொன்னார். வியாசர் அது சரியே; எப்படியெனில் திரௌபதிக்கு ஐந்து புருஷர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்; குந்திதேவியின்வாக்கிலும் அவ்விதமே வந்ததும் உண்மையே; இந்த திரௌபதிக்கும் இந்த ஐந்துபேரிடத்திலும் மனதுண்டு; இவர்களுக்கு மவ்வாறே எண்ணம்; ஆனால் இது இந்த சனனத்தைப்பற்றியதல்ல; முற்சனனத்தைப்பற்றியதாகையால் அது சங்கதி உமக்கு சொல்லுகிறேன் என்றார். நாளாயினி, இந்திராணி எனப்பெயர்கொண்டு ஜனித்ததிரௌபதியின் விருத்தாந்தத்தை இராஜனுக்குச் சொன்னார். இராஜன் சந்தோஷப்பட்டு விவாகத்திற்கு வேண்டிய காரியங்களைச்செய்ய உத்திரவு யளித்தான்.

பத்திராதிபர் குறிப்பு.

அதைச் செய்.

அமெரிக்காவில் நியூயார்க் என்ற நகரத்தில் கூப்பர் பாடசாலை யொன்றிருக்கிறது. இதை ஸ்தாபித்தவர் பீற்றர் கூப்பர் என்பவர். இவர் சிறுவயதில் ஒரே வருடகாலந் தான் பாடசாலைக்குச் சென்றார். இவர் மிக ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்தவரானதால் மிகக் கஷ்டப்பட்டு ஜீவிக்கவேண்டியிருந்தது. இவரது 8-வது வயதில்முயல் தோல்களை சுத்தம் செய்யும் வேலை செய்து வந்தார், பின்பு நியூயார்க்கு நகரத்திற்குச் சென்று ஒருவண்டி செய்பவரிடம் கூலிவேலை செய்துவந்தார். உலக இன்ப மனுபவிக்க பணமுமில்லை காலமுமில்லை. ஆனால் நன்மைசெய்ய வேண்டுமென்ற நம்பிக்கை இவர் மனதில் வேறான்றியிருந்தது. இதே இன்பமென்று எண்ணியிருந்தார். சிலகாலஞ் சென்றபின் வாரத்திற்கு 50- சென்ட் சம்பாதித்துக் கொண்டிருந்தபொழுது "நான் அதிக திரவியத்தையடைந்தால் நியூயார்க்கிலுள்ள ஏழைப் பிள்ளைகளுக்கும் பெண்களுக்கும் பிரத்தியேகமாய் ஒரு தர்ம பாடசாலை ஏற்படுத்துவேன்" என தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். இவ்விதமே இவர்தமதுவிடா முயற்சியால் அளவற்றதிரவியத்தைச் சம்பாதித்துஏழைப் பிள்ளைகளும் பெண்களும் தர்மமாக படிக்கும்படி ஒருபாடசாலையைஏற்படுத்தினர். இதைத் தான் கூப்பர் பாடசாலை யென்று முதலில் சொன்னோம். "செய்ய உத்தேசித்திருப்பதைப்பற்றி வீணாகபேசாதே! அதை உடனேசெய்" என சித்திரம் எழுதுவதில் மிக சமர்த்தரான வில்லியம் ஹன்ட் என்பவர் கூறுகிறார். நம்மவர்கள் ஜனசாரகூட்டம் கூடும்பொழுதும் மேடையில் பிரசங்கம் செய்யும் பொழுதும், அல்லது ஒரு ஐரோப்பியருடன் பேசும் பொழுதும் பெண் கல்வியை விருத்திசெய்ய எனக்கு இஷ்டமிருக்கிறது; நான் இதன்விஷயமாக உழைக்க முயன்றுவருகிறேன் என்பார்கள். பின்பு பெண்கல்வி விஷயமுடைய பத்திரிகையை எவராவது அவருக்கு அனுப்பினால் எனக்கு வேண்டாம் எங்கள் வீட்டு பெண்களுக்குப் படிக்கத் தெரியாதென சொல்வதும் வழக்கம். இப்படியிருக்கிறார்கள் சிலர்.

கும்பகோணம் பெண் பாடசாலையைக்குறித்து ஒரு மாது எழுதி யனுப்பி யதைச் சென்ற பத்திரிகையில் பிரசுரித்திருந்தோம். இப்பாடசாலையில் பெண்களுக்கு கல்வி வெகு சிரத்தையுடன் போதிக்கப்பட்டு வருகிறதென தெரிகிறது. மேலும் ஒருபெண் லோயர்சகண்டரி பரிக்ஷையில் தேறியிருப்பது அப்பாடசாலையின் தலைமைஉபாத்தியார் சௌபாக்கியவதி செல்லம்மாளுடைய ஊக்கத்தினாலும் முயற்சியினாலும்தான். பெண்களுக்கு மாத்திரம் கல்வி புகட்டாமல் ஆண்பிள்ளைகளுக்கு கல்வி புகட்டிவருபவர்கள் தங்கள் பெண்பிள்ளைகளுக்கும் கல்வி புகட்டிவர முயலவேண்டுமென்று சபைத் தலைவியாராகிய மிஸ் ஆர்னல்ட் சொன்னது மிகச் சரியானதே. நமது ரகுநாத ராய ரவர்களின் பௌத்திரியும் கல்வி கற்று வருவதுடன் அப்பாடசாலையின் ஒவ்வொரு வருஷோற்சவ காலத்தில் ஆஜராயிருப்பதும் மெச்சத்தகுந்தது. மற்றவர்களும் இவ்விதம் தங்கள் பெண்களுக்கு கல்வி புகட்டிவந்தால் நலமன்றோ?

'A WORD TO HINDU YOUNG WOMEN.'

இந்துப்பெண்களுக்கோர் சொல்

"பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னுந்
திண்மை யுண்டாகப் பெறின்."

என்று திருவள்ளுவனர் சொல்லியிருத்தலால் உலகத்தில் பெண்களாய்ப் பிறந்தவர்கள் தமக்குரிய நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் நால்வகைக் குணங்களையுந் தழுவி மனதைக்கெட்டவழியிற் செல்லவிடாது கற்புநிலையில் நிறுத்தல்வேண்டும்.

"இல்லா ளகத்திருக்க வில்லாத தொன்றில்லை
இல்லாளு மில்லாளே யாமாயின்."

என்பதனால் ஒருவனுடைய மனைவியிடத்தில் நற்குண நற்செய்கைகள் உண்டாயிருத்தலால் அவர்கள் வீட்டில் ஒன்றுமில்லாதிருப்பினும் எல்லாம் உள்ளனவேயாம்; அவளிடத்தில் அந்நற்குணங்கள் இல்லையாயின், அவ்விடம் எல்லாமிருப்பினும் ஒன்றும் இல்லாததுபோலாம். கற்புடைய மனைவியில்லாத வீடானது தாமரையில்லாத தடாகமும், சந்திரனில்லாத ஆகாயமும், அரசனில்லாத நாடும், தலைவனில்லாத சேனையும், நற்சிந்தையில்லாத மனமும், கிருபையில்லாத கண்ணும், பயனில்லாத சொல்லும், மணமில்லாத மலரும்போல சிறப்பின்றி இடுகாட்டுக்கொப்பாகும்.

கண்டவர்கள் கேட்டவர்களெல்லாம் மகிழும்படி ஒருத்தி விவேகமும், கற்பும், இரக்கமும் மற்றுமுள்ள நற்குணங்களு முடையவளா யிருக்கவேண்டுமேயல்லாமல் விலையுயர்ந்த வஸ்திரம், ஆபரணம் முதலியவைகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டு தண்டுமாரியாய் மினிக்கித்திரிதல் கூடாது; இப்படியிருப்பது 'விலைமகட்கு அழகு தன்மேனி மினுக்குதல்' என்று சொல்லியபடி இல்லறத்தில் வாழும் குலமகட்குச் சரியானதல்ல.

தெய்வச்செயலால் தனக்கு வாய்த்த புருஷன் மிக்க குரூபியாயிருந்தாலும் அவனை மன்மதனாகவும், நிரட்சர குட்சியாயிருந்தாலும் கல்விக் களஞ்சியமாகவும், அன்னவஸ்திரத்துக்குங் கதியில்லாத அஷ்ட தரித்திரனாகவிருந்தாலும் அவனைக்குபேரனாகவும் எண்ணி, அவனை அவமதியாமல் அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்து அவனைத் தன்னால் இயன்றமட்டும் சீர்திருத்த முயலவேண்டும்.

மனைவியானவள் தன் கணவனுக்குத் தாதிபோலப் பணிவிடை செய்பவளும், மந்திரிபோல சமயோசிதமறிந்து நல்லயோசனை சொல்பவளும், பூமா

தேவிபோலச் சலியாத பொறுமை யுடையவளும், வேசைபோல பர்த்தாவைப் பிரியப்படுத்துகின்றவளுமா யிருக்கவேண்டும்.

புருஷன் ஒருவேளைகோபித்தால் தானும் கோபித்துக்கொள்ளாமலும், அவன் வைதால் தானும் வையாமலும் அவன் ஏதாவது ஒரு காரியம் செய்யச்சொன்னால் அதற்கு மாறுதலான மற்றொருகாரியத்தைச் செய்திடாமலும் இருக்கவேணும்,

சோழநாட்டில் ஒரு வேளாளன் ஒரு நாள் தன் பெண்சாதியுடனே இன்றைக்குப் பெரியவர் ஒருவருக்கு அமுது படைக்கவேண்டும் என்று சொல்ல அவள் இதென்ன சங்கடமாயிருக்கிறது நல்ல வேடிக்கைதான் "தன்னைப்பெற்ற ஆத்தாள் கிண்ணிப்பிச்சை யெடுக்கிறாள், தம்பி கும்பகோணத்திலே கோதானம் பண்ணுகிறான்" என்பதுபோல இருக்கிறது. "அஞ்சு மூன்றும் அடுக்காய் இருந்தால் அல்லவோ அறியாத பெண்ணும் கறியாக்குவாள்" அரிசி வேண்டும், மற்றப் பதார்த்தம் வேண்டும், இதற்கெல்லாம் நான் எங்கேபோகிறது, என்று சொல்ல, அவன் எங்கேயோ போய் வேண்டிய பதார்த்தங்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு வந்து, அவளை சீக்கிரத்தில் சமை என்று சொன்னான். உடனே அவள் 'நீ போ' உனக்கு என்னவேலை, எனக்குத் தலைவலி பிராணம்போகிறது என்று சொல்லிக்கொண்டு பாயைவிரித்து நெடுமுக்காடிட்டுப் படுத்துவிட்டாள்.

சிலபெண்கள், புருஷன் கோபிக்கத் தங்கள் கோபத்தை அவரிடம் வெளியிடச் சரிப்படாவிடின் தங்கள் வீட்டில் இருக்கும் பாத்திரங்களை யுடைப்பதும் தங்கள் குழந்தைகளையடிப்பதும் மற்றும் இப்படிப்பட்ட துர்நடத்தைகளால் தங்கள் கோபத்தைநிவர்த்தி செய்துகொள்ளுகிறார்கள். இத்தகைய செயல்கள் கற்புடைமாதர்க்குச் சிறிதேனும் சிறப்பல்ல.

மாமனார், மாமியார், மைத்துனர்கள், நாத்தன்மார்கள் முதலியவர்கள் இப்படிப்பட்ட பெண் நமக்கு வாய்த்தது நமது பெரியோர்கள் செய்த பாக்கியந்தான் என்று சொல்லி மனமகிழும்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும்.

புருஷனுக்குப் பொருள்வரவின்றி அவன் வறுமையால் துன்பப்படுங் காலத்தில் "ஏறுழுகிறவன் என்னசெய்வான் பானை பிடித்தவள் பாக்கியம்" என்று நினைக்கவேண்டுமே யல்லாமல் அவன் மனம் சலிக்கும்படி அவனை எந்நேரமும் வருத்தப்படுத்தலாகாது. தான் மிக்க செல்வவான் வீட்டிற் பிறந்திருந்தாலும் வறியவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டால் அவனைத்தன் செல்வச் செருக்கினால் அசட்டைபண்ணாமல் "மலையிலே விளைந்தாலும் உரலிலே வந்துதானே மசியவேண்டும்" என்பதை நினைத்து அவனுக்கு அடங்கி நடக்கவேண்டும்.

மாமியார், மாமனார் முதலானவர்கள், தெரியாமல் இப்பெண்ணைக் கொண்டோமே "பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்துவிட்டதே" என்று விசனப்படும்படி ஒருவள் நடந்துகொள்ளலாகாது.

தன் கணவன் சம்பாதிக்கும் பொருளுக்குத் தக்கபடி ஒருவள் தன் வீட்டில் செலவு செய்யவேண்டுமே யல்லாமல் கணவனுக்குத் தெரியாமல் தான் கண்டபடி வேண்டியவர்களுக்கு வாரிக்கொடுப்பதினால் "ஏது இவள் கட்டிக்கொண்டவன் தலையில் சீக்கிரம் ஓட்டைக் கவிழ்த்து விடுவாள்போல் தோன்றுகிறது" என்று சொல்லுவதான கெட்டபெயர் வாங்குவது மிகவும் அருவருக்கத்தக்கது. இதனால் பிறருக்கு ஒன்றுமே கொடுக்கக்கூடாது என்பது தாத்பரியமல்ல. தமக்கு இயன்ற அளவு பிறருக்கு உதவவேண்டியது நல்லவர்களின் கடமை. தம்முடைய பொருளுக்குத் தக்கவாறு 'தேகி' என்று வந்தவர்களுக்குநாஸ்தி என்று சொல்லாமல் பிச்சையிட்டு அவர்களை சந்தோஷப்படுத்தி அனுப்பவேண்டும், அப்படி யில்லாமல் பிச்சைக்கு வந்தவர்களைக் கண்டபடிவைது சும்மா அனுப்புவது மிகக்கொடுமையான காரியம் 'இல்லையென்னுமிடம் பல்லியுஞ் சேராது' என்று பெரியோர் சொல்லுகிறார்களே.

"தந்தையாயினும் விழைவயிற்றன்னுடனே யொருவயிற்றிற் சார்ந்தாரேனும் மைந்தராயினு மிகவும் வனப்புடைய ரெனிலவர் மேன்மட நல்லார் தம் சிந்தை நடந்திடும்."

என்று சொல்லியிருப்பதினால் ஒருவள், பிதாவானாலும், சகோதரர்களானாலும், பெற்ற பிள்ளையானாலும் மற்று எவரானாலும் அவர் இருக்குமிடத்தில் தனியாய் இருக்கலாகாது. மூன்று வயது புருஷனைக் கண்டால முப்பது வயது பெண்பிள்ளையும் எழுந்திருக்கவேண்டு மென்கிறார்களே.

நடக்கும்போது தன் முந்தானை சமீபத்தில் நிற்கிறவர்களின் மேற்படும்படி வீசிக்கொண்டு மதயானைபோல் நடக்காமல் அன்னப்பட்சிபோல் நிலத்தைப் பார்த்தவண்ணம் தலைகுனிந்து நடத்தல் வேண்டும்.

கணவன் யாரோடாவது பேசிக்கொண்டிருந்தால் தானும் அங்கே போய் நின்றுகொண்டு அவன் தான் நிற்பதைக் கவனிக்காவிட்டாலும் "உங்களைத்தானே, அதென்ன சங்கதி எனக்குச் சொல்லப்படாதாக்கும்"; என்று புத்தியில்லாமல் கேட்கவாவது, அல்லது கதவுமறைவில் நின்று ஒற்று கேட்கவாவது கூடாது.

நல்ல இல்லறத்தை நடத்தவேணுமென்கிற விருப்பமுடையவர்கள் திருவள்ளுவர் மனைவியாகிய வாசுகியென்னும் மாதுசிரோமணியை உதாரணமாய்க்கொண்டு நடத்தல் நலம்.

ஒருநாள் வாசுகி தன்கணவன் சாப்பிடுவதற்காக இலைபோட்டு நீரில் போட்ட அன்னத்தை வைத்தபொழுது திருவள்ளுவர் இந்த அன்னம் மிகச் சுடுகிறது. விசிரியைக் கொண்டுவந்து சற்று விசிறு என்றார். உடனே அந்தம்மாள் விசிரியைக் கொண்டுவர அப்பொழுது அவ்வன்னத்தில்இருந்து புகை கிளம்புவதைக் கண்டு அதை விசிரி அவ்வன்னத்தை ஆரச்செய்தாள். கற்பினின்றும் சிறிதும் வழுவாத அம்மாது தன் கணவன் சொல்வது மெய் தானென்றுநினைத்து உடனே விசிரியைக்கொண்டு வந்ததனாலல்லவா, நீரிலே போட்டுவைத்திருந்த அன்னமும் சுடு அன்னமாய் அதில் இருந்து புகை கிளம்பியது! இக்காலத்திலோவென்றால் ஒரு புருஷன் குளிர்ந்தசோற்றில் இருந்து புகை கிளம்புகிறதுஎன்று சொன்னால் உடனே மனைவி உமக்கு சித்தஸ்வாதீனமில்லையா என்ன, கொஞ்ச நேரத்துக்குமுன் சரியாய் இருந்ீரே, நீரில்போட்ட அன்னத்தை வைத்திருக்கிறேன் சுடுகிறது என்கிறீரே என்று உரக்கச் சொல்லிக்கொண்டு உடனே அண்டைவீட்டுக்குப் போய்த் தன் கணவனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துப்போய்விட்டது என்று மூறையிடுவாள்.

கற்பினின்றும் சிறிதும் வழுவாதவர்கள் குளிர்ந்த அன்னத்திலிருந்து புகை கிளம்பச்செய்வது ஒரு ஆச்சரியமா! பூர்வத்தில் சந்திரமதி காட்டுத் தீயைக் குளிரச்செய்யவில்லையா. தமயந்தி தன்னையிச்சித்தவனை யெரித்தாள். சாவித்திரி தன் நாயகன் உயிரை யமன்கொண்டுபோகிற தருணத்தில் அவனுடன் வாதாடி தன் கணவன் உயிரை மீட்டாள். இப்படியெல்லாம் இருப்பதினாலல்லவோ "பெற்றாற் பெறிற்பெறுவர் பெண்டிர்ப் பெருஞ்சிறப்புப், புத்தேளிர் வாழுமுலகு" என்றபடி இம்மையில் கணவனைப் பூசித்த பெண்கள் மறுமையில் தேவர்களால் பூசிக்கப்பெற்றுப் பெறுஞ்சிறப் படைவார்கள் என்று பெரியோர் சொல்லுகிறார்கள்.

E. சுப்பிரமணியம்.

நூர்ஜஹான்.

வட இந்தியாவில் மகம்மதிய சக்கரவர்த்திகள் 6 நூற்றாண்டுகள் அரசு செலுத்தினார்கள். அவர்களுக்குப் பிரதான நகரங்களாய் இருந்தவை டெல்லியும் ஆக்ராவும். இந்த ஆறு நூற்றாண்டுகளில் 3 சக்கரவர்த்தினிகள்தான் சரித்திரத்தில் தங்கள் பெயரை நிலைநிறுத்தினார்கள். இவர்களில் முதல்வராகிய சுல்தானாரீசியா வென்பவர் மிகக் கெட்டிக்காரரென்றும் ராஜதந்திர நிபுணரென்றும் பெயரெடுத் திருப்பினும் தம் கடைசிகாலத்திய துர்நடத்தையால் ஜனங்கள் மதிப்பையிழந்

தனர். அவர் சரித்திரத்தை யெழுதப் போதுமான சமாசாரமும் நமக்குவந்திலது.

இவர் 15-வது நூற்றூண்டில் 3 வருஷமே அரசு செலுத்தினர். இரண்டாவ தவராகிய நூர்ஜஹான் சுமார் 15 வருஷம் ராஜகாரியங்களுக்கு மூல காரணமாயிருந்தார். இவரைப்பற்றி யிரண்டு மகம்மதிய சரித்திரக்காரர் எழுதியிருக்கின்றூர்கள். அடிக்கடி யிவரைப்பற்றி சரித்திரக்காரர் பின்னும், எழுதிவருகிறூர்கள். அவ்விதமாகக் கடைசியாக எழுதப்பட்டது இந்திய மகளிர்க்கான பத்திரிகையில். இவரைப் பற்றித்தான் நாமும் இங்கே எழுத எடுத்துக்கொண்டது. நாம் கீழே எழுதுவதில் அநேக சமாசாரங்கள் மேற்படி இந்திய மேன்மகளிர்க்கான பத்திரிகையிலிருந்து எடுத்துக் கொள்ளப்படும். மூன்றூவதாகிய மம்டாஜ்மால் என்பவர் ஜிஹான்கீர் சக்கிரவர்த்திக்குப் பின் ஆண்ட சாஜஹான் சக்கிரவர்த்தியின் மனதுக்குரிய மனையாட்டி. ஜிஹான்கீர் சக்கரவர்த்தியின் மந்திரியாகிய ஆசப்கானின் புத்திரி. மேற்கூறிய நூர்ஜான் சக்கரவர்த்தினியின் மறுமகள். இச்சக்கரவர்த்தினியின் பெயரை நிறுத்தத்தான் ஆக்ராக்வில் டாஜ்மஹால் கட்டப்பட்டது. இவர் மிகநல்லவரென்றும் இவருடைய உதவியால் சாஜஹான் சக்கரவர்த்தி நற்செய்கை பலசெய்து நற்குணம் மிகுந்தவர் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இவரைப் பற்றியும் நமக்கு அதிகமாகத்தெரியாது; இருந்தாலும் சுல்தானூரிஜியா போலல்லாது கொஞ்சம் தெரிந்திருப்பதால் இவரைப்பற்றியும் சரித்திரக்காரர்கள் எழுதுவதுண்டு. நம் மாதர்மனோரஞ்சினியிலும்முன்னொரு சஞ்சிகையில் இச்சக்கரவர்த்தினியைப் பற்றி யெழுதப்பட்டதை நேயர்களெல்லோரும் பார்த்திருப்பார்கள்.

இக்காலத்திற்போல 16,17-வது நூற்றூண்டுகளில் பரம்பரைப் பெரிய மனிதர்களைப் நாம் பார்ப்பது கஷ்டம். ஒரு அரசன் அல்லது அவன் ஆசைக்குரிய மனைவி முதலியோர் நன் மதிப்பைற் பெற்றோ அல்லது தன் சாமர்த்தியத்தாலோ ஒரு காலத்து உன்னத ஸ்தானத்தை யடைதலும் அந்நன்மதிப்பை இழந்தாவது அல்லது தன்னிலும் அதிகமான சாமர்த்திய முடையோன் ஒருவன் வருவதினலாவது அவ்வுன்னத ஸ்தானத்தை இழத்தலும் சர்வசாதாரணம். ஒருவன் ஆயுள் நாளிலேயே இப்படியாகுமானல் அவனுக்குப் பின் அவன் சந்ததியாரின் நிலைமையைப் பற்றிக் கேட்பானேன்? இதற்கு உதாரணமாக நம் கதாநாயகியின் முன்னோர்கள் சரித்திரமே உபயோகப்படும். அவருடைய பாட்டனுகிய காஜாமகம்மத ஷாரீப் என்பவர் பார்ஸியா தேசத்து முதல் மந்திரியாயிருந்தார். ஆனல் அவர்குமாரராகிய மர்ஷாகியாஸ் என்பவர் உடுக்கத்துணியும் குடிக்ககஞ்சியு மின்றிதன் தேசத்தைவிட்டு இந்தியாவிற்கு வந்து பிழைக்க வேண்டியதாயிற்று. அவர் இந்தியாவிற்குவரும் வழியில் காந்தஹார் என்னுமிடத்தில் நம் நூர்ஜஹான் பிறந்தாள். அவருக்கு இதற்கு முன்னேயே மூன்று குழந்தைகள் இருந்

தன; அவற்றோடு இக்குழந்தையையும் வைத்து ஆதரிப்பது முடியாதகாரிய மென்று அவருக்குப்பட்டது. ஆயினும் என் செய்வார்கள். பெற்றமனம் பித்தன்றோ? பிள்ளையைக் கொல்லமனம் வரவில்லை, பிள்ளையை வளர்க்க ஏதுவுமில்லை ஆகையால் மனந்துணிந்து மர்ஷாகியாஸும், அவர்பத்தினியும் இக்குழந்தையை வழியில் போட்டு விட்டுச் செல்லத் தீர்மானித்தார்கள். மனிதர்கள் என்னென்ன எப்படி யெப்படிச் செய்தனரேனும் உலகத்தைக் காக்கும் கடவுள் ஒருவர் தோன்றாது நிற்கின்றார் என்னும் சாஸ்திரங்களை மெய்ப்பிக்கும் பொருட்டுத் தானோ என்னவோ அவர் செய்கையால் அக்காலத்துச் சிலபணக்கார டில்லி வர்த்தகர் அவ்வழிச் சென்றபோது இக்குழந்தையின் உதவியற்ற நிலைமையையும் அதனுடைய அழகையும் கண்டு ஆற்றாதவர்களாய் அக்குழந்தையை தங்களோடு எடுத்துச் சென்றது மன்றி அதனுடைய தாயையே அதை வளர்க்கும் செவிலித் தாயாகவும் நியமித்தார்கள். ஆகவே ஒருங்கே குழந்தையின் அபாயமும் அதன் பெற்றோரின் ஏழைமையும் தொலைந்தன.

குழந்தையை எடுத்து வந்த வியாபாரி ஆக்பர் சக்கரவர்த்தியிடம் செல்வாக்குடையோனானதால் அக்குழந்தையின் தகப்பனை சக்கரவர்த்தியிடம் அழைத்துச் சென்றான். சக்கரவர்த்தி தன் தகப்பனாகிய உமாயூன் பார்ஷியா சென்றபொழுது தன்னிடம் அப்போது வந்திருக்கும் மர்ஷாகிஸின் தகப்பனாகிய மகம்மது காஜாசாரிப் என்பவர் அதிக உதவி செய்தாரெனக் கேள்வியுற்று மர்ஷாகிஸிடம் அன்புபாராட்டத் தொடங்கினார். மர்ஷாகீஸ் இந்நன்மதிப்பாலும் தன் சாமர்த்தியத்தாலும் சீக்கிரத்தில் ஒரு மந்திரி ஸ்தானத்தையடைந்தார். அவர் பெண்சாதியும் தன் படிப்புக்கும் சாமர்த்தியத்துக்கும் ஏற்க ஆக்பர் சக்கிரவர்த்தியின் அந்தப்புரத்தில் பெண்களுக்கு கல்வி கற்பிக்கும் வேலையில் அமர்ந்து சீக்கிரத்தில் அவர்கள் அன்பைப்பெற்றாள். இக்காலத்தில் நம் கதாநாயகி நிலைமையென்னவாக விருந்ததென்று பார்ப்போம். அவர்க்கு முதலில்வைத்தபெயர் மெக்ரம் நைசா என்பது. அவளுக்கு வயது வரவர அழகும் அதிகரித்தது; அவளுடைய சாந்தகுணமும் அடக்கமும் எல்லாராலும் நன்குமதிக்கப்பட்டது. அவள் தன் தாயுடன் அடிக்கடி சக்கரவர்த்தியின் அந்தப்புறத்துக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தாள் சீக்கிரத்தில்அவள்ஜிஹான்கீரின்தாயினிடம் மிகஅன்பு சம்பாதித்ததுமன்றி சக்கரவர்த்தியின் புத்திரிகளோடிருந்து கல்விகற்கும் உயர்பதவியையுமடைந்தாள். அவள் கொரான் படிக்க முதலில் ஆரம்பித்தாள். மகம்மதியர்களுக்குள்ள பல வகுப்புகளில் தன் தாயின் வகுப்பாகிய சியாமதத்து நூல்களைத் தீரக்கற்றாள். அதோடு படம் எழுதவும், சித்தரிக்கவும், பாடவும், தைக்கவும், குதிரைசவ்வாரி செய்யவும், சுடவும், வில் வளைக்கவும் கற்பிக்கப் பட்டாள். காவியமெழுத கற்பிக்கவில்லையேனும் அவளுக்கு இயற்கையாகவே அதில் பிரீதியுண்டாயிருந்தது.

அக்காலத்தில் அவளுடைய சௌந்தரியத்தையும் ரோஜாப் பூக்களோ வென்று சொல்லும்படியான கன்னங்களையும், கறுத்தகண்களையும் பார்த்து தங்கள் மனம் கவரப்படாதா ரொருவருமில்லை. ஒரு நாள் நந்தன வனத்தில் ஜிஹாங்கீர் இவளைக் கண்டு இவளோடு பேசுவதற்கு ஓர் வழியாகத்தான் பூக்கொய்து வரும்வரை தான் வைத்திருந்த கிளிகளை வைத்திருக்கும்படி கேட்டான். அவள் அதற்கு சம்மதித்து கிளிகளை வாங்கிக்கொண்டாள்; ஆனால் அவைகளில் ஒன்று ஜிஹாங்கீர் திரும்பி வருவதற்குமுன் ஓடிவிட்டது; அது எப்படி ஓடித்தென்று அவன் கேட்டதற்கு மக்ரம் நைசா இன்னொன்றையும் விட்டுவிட்டாள். இந்த விளையாட்டுத் தனமும் அவளுடைய சுந்தரவடிவமும் ஜிஹாங்கீரை அவளுக்கு அடிமையாக்கின. இந்த சமாசாரத்தை தெரிந்த ஆக்பர் தன் மகனிடம் கோபங்கொண்டது மன்றி அவர்களில் ஒருவரும் சேராதவண்ணம் அவளை இன்னொருவருக்கு மணஞ்செய்விக்கத் தீர்மானித்தார். மக்ரம் நைசாவுக்கு மணாளனாகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவன் பார்ஷியா தேசத்திலிருந்து கஷ்டகாலத்தால் இந்தியாவுக்கு ஓடிவந்து இங்கே கான்கானுவுக்கு செய்த உதவியால் சக்காவர்த்தியிடம் நன்மதிப்புப் பெற்று அவரால் டெக்கான் முழுதுக்கும் அதிகாரியாக நியமிக்கப்பட்ட கீர் ஆப்கன் என்பவன். பெண்கள் நாயகமாகிய மக்ரம் நைசாவோடுகூட இவ்வதிர்ஷ்டசாலி ஓர் ஜாகீரும் பங்காளத்தில் கொடுக்கப் பெற்றான். அவ்விடத்தே மக்ரம் நைசாவும் அவள் கணவனும் சந்தோஷமாக இல்லம் நடத்திவந்தார்கள். அவர்களிருவரும் ஒருவருக் கொருவர் அன்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்தார்கள்; ஆகவே அவர்கள் மிக அதிர்ஷ்டசாலிகளென்றே சொல்லத்தக்கதா யிருந்தது; ஆனால் எத்தனை நாளைக்கு இப்படியிருக்க முடியும்! ஜிஹாங்கீர் இம்மாது ரத்தினத்தின்பேரில் ஆறாக்காதலை கொண்டிருந்தான். ஆக்பருக்குப்பின் அவன்தான் பட்டத்துக்கு வருவானென்பதற்கும் சந்தேகமில்லை. ஆகையால் இவர்கள் ஒற்றுமை கெட்டுக் கஷ்டமடைய நாட்களிருந்தவை கொஞ்சமே என்பது வெளிப்படை.

கொஞ்சக் காலத்துக்கெல்லாம் ஜிஹாங்கீர் சிம்மாசன மேறினான். அவர் உடனே கீர் ஆப்கனைக் கொல்லப் பலவாறு முயன்று கடைசியாகக் கொலைபுரிவித்தனன். மக்ரம் நைசா உடனே டெல்லிக்கு அனுப்பப்பட்டாள், அங்கே அவள் தன் புருஷனைக் கொலை செய்தபாதகனை மணக்க இசைந்திலள். ஜிஹாங்கீர் என் செய்வான்? அவளைத் தன் வழிப்படுத்த வகை யொன்றும் கண்டிலனாய் தன் தாயின் தோழிகளில் ஒருத்தியை இவளிடத்தில் அனுப்பினான். காலம் செய்யாத காரியம் இவ்வுலகிலென்ன விருக்கின்றது? ஆறாத்துயரத்தையும் ஆற்றுவிப்பததுவன்றோ? காலம் செல்லச் செல்ல மக்ரம் நைசாவுக்கும், ஜிஹாங்கீர் மீதிருந்த கோபந் தணிந்திருந்தது. கொஞ்சக்காலஞ் சென்ற பிறகு அவள் சக்காவர்த்தியை மணந்தாள். அப்போது அவளுக்கு நூர்மஹால் என்ற பெயர் கொடுக்கப்பட்டது. இதற்

குப்பின் நூர்ஜஹான் என்ற பெயரும் கொடுக்கப் பட்டது. இக்கடைசிப் பெயரால் தான் அவள் பிரபலமாக வெளியில் தெரிந்திருப்பது. அப்பெயரின் பொருள் "இவ்வொளியின் திலகம்" என்பது. அவளுடைய சுந்தரத்துக் கேற்கவே இப்பெயரிட்டனர். கல்யாணமானவுடனே அவள் சக்கரவர்த்தியின் உயிர்த் தோழியானாள். அவளுடையவார்த்தை தான் ஜிஹாங்கிருக்கு சட்டம். அவளுடைய தகப்பன் ராஜ்யமுதல்மந்திரியானார். அவளுடைய சகோதரனும் சுற்றத்தார்களும் உயர்பதவி பெற்றார்கள்.

இக்காலமுதல் நூர்ஜஹான் ராஜ நிர்வாக விஷயத்தில் சர்வசுதந்தரமுமுள்ளவளானாள். அக்காலத்தில் அதிமுக்கியமான விஷயம் சக்கரவர்த்திக்கப்புறம் யார்சிம்மாசன மேறவேண்டு மென்பது. சக்கரவர்த்திக்கு நூர்ஜஹானிடம் ஒன்றும் புத்திரோத்பத்தியில்லை. ஆகையால் நூர்ஜஹான் முதலில் தன்கணவனின் மூன்றாவது புத்திரனும் சாமர்த்திய சாலியுமான சாஜஹானுக்கு தன் சகோதரனாகிய ஆசப்கானின் மகளாகிய மம்டாஜ் மஹாலை மணஞ் செய்வித்து அவன் பக்கம் சேர்ந்தாள். ஆனால் கொஞ்சகாலத்துக்கப்புறம் அவளுக்கு தன் முதல் கணவனிடம் தோன்றிய ஒரு பெண்ணை, சக்கரவர்த்தியின் கடைசி மகனாகிய சாரியர் என்பவன் மணந்தான். ஆதலால் அக்காலமுதல் நூர்ஜஹான் சாரியருக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கமுயற்சிசெய்தாள். இதற்காகத்தான் சாஜஹான் வடமேற்குத் திசையில் சண்டைக்கனுப்பப்பட்டதும், பின் தன் சேனையை சாரியர் வசம் ஒப்புவிக்கும்படி உத்திரவு செய்யப்பட்டதும், இது ராஜ்யத்தில் பல கலகங்களுக்கு காரணமாகின்றது.

நூர்ஜஹான் அதிகாரமிக்கவர்களெல்லோரையும் கீழ்ப்படுத்த முயன்றாள். உதாரணமாக மரியாதை மிகுந்தவனாகிய மகமட்கான் என்னும் தளகர்த்த னொருவனிருந்தான். அவன்மரியாதையையும் அதிகாரத்தையும் நூர்ஜஹான் பொறாதவளாய் அவனைச் சக்கரவர்த்தியைக் கொண்டுமரியாதையீனமாய் நடத்தும்படி செய்வித்தாள். இதை அவன் ஆற்றாது சக்கரவர்த்தியை ஐடாஸ் பஸ் நதியண்டை சிறை செய்தான். சிறை பிடித்தும் சக்கரவர்த்தியை மிக்க மரியாதையுடனேயே நடத்தினான். கடைசியாக சக்கரவர்த்தி சுயாதீனம் பெற்றபொழுது அவன் சாஜஹானிடம் சென்று அவனோடு சேர்ந்துகொண்டான்.

மனிதர்கள் என்ன அந்தஸ்திலிருந்தால்தா னென்னபயன்? சும்மா விடுகிறானா? காலம்வந்தபோது உயிரைக் கவர்ந்தல்லவோ விடுகிறான்? 1627 ஷூத்தில் ஜிஹாங்கீர் உயிரையும் ஒழித்தான். நூர்ஜஹானுக்கு அப்போதுண்டான துக்கத்துக்களவில்லை. அவளுடைய அதிகாரமும் போய்விட்டது. அவள் 1646ல் இறக்கும்வரை சந்தோஷ சாகசமான காரியங்களொன்றிலும் பிரவேசியாது இறந்த கணவனை எண்ணி எண்ணி யேங்கிக்கொண்டேயிருந்தாள்.

அவளுடைய சௌந்தரியத்தோடும் முன்சொன்ன பல தொழிற்பயிற்சி யோடும் அவளுடைய ராஜ்ய நிர்வாக சாமர்த்தியமும், வைத்திய சாமர்த்திய மும், தயாள சிந்தையும் சேர்ந்து அவளைப் பெண்கள் பின்பற்றும் பெரியவ ளாக்கின. இவைகளோடு கூட அவள் சொற்சாதுரியமும் மகாகௌரவமு முள்ளவளா யிருந்தாளென்று சொல்லுகிறார்கள். மகம்மதியர்களெல்லோ ரும் அவளை அவளுடைய நற்குணங்களுக்காகவும், புத்தி சாமர்த்தியத்துக் காகவும் அழகுக்காகவும், நன்குமதிக்கிறார்கள்.

தன்னழகைப்பற்றி நூர்ஜஹான் பாடல்கள் பாடியதாக பார்ஸி கவிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் இம்மாது அதிகமாக வித்தியாப்பியாசத் தினுந் தேறியிருப்பாளெனவே தோற்றுகின்றது.

T. A. RAMALINGAM, B. A.

உ

மங்கையர்க்கரசி யம்மையார் சரித்திரம்.

தன்கோமுநன் புறச்சமயஞ் சார்ந்தொழுகக் கண்டுமனந் தாளாளாகி
என்செய்வ தென்றேங்கி யிறையமைச்சாங் குலச்சிறையோ டினிதிணைந்து
புன்சமய மதுவெனவிப் பூவறியப் புகலியர்கோன் பூதிதன்னால்
மன்செயலை மாற்றியருண் மங்கையர்க்கரசியிணை மலர்த்தாள் போற்றி.

இம்மங்கையர்க்கரசி யம்மையார் சோழமகாராஜன் செய்த தவப்பய னெல்லாந் திரண்டு ஒருருவாய் வந்ததுபோல், அம்மகாராஜனுக்கு பெண்மக வாய்த் தோன்றினர். இந்த அம்மாள் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய்ப் பேணி வளர்க்கப்பட்டு வரும்நாளில், அக்காலத்தில் மது ரைமா நகரத்தை தருமநெறிப்படி செங்கோலோச்சி அரசுபுரிந்துவந்த கூன் பாண்டியனென்னும் அரசன் தனது புயவலிமையால், இச் சோழமகா ராஜ னிடத்திலும், வஞ்சிநாட்டுக் கரசனாகிய சேரமகா ராஜனிடத்திலும் சண்டை செய்து, அவர்களை ஜெயித்து, அவர்களுடைய நாடுகளையும் தன் வசமாக்கிக் கொண்டான். அதுகண்ட சேரமகாராஜன், யானைகளையும், பொன்னையும், இரத்தினங்களையும், பணிப்பெண்களையும் கூன்பாண்டிய மகாராஜனுக்கு காணிக்கையாகக் கொடுத்து, முன்போல தனது வஞ்சிநாட்டை தான்பெற் றுக்கொண்டு போய்விட்டான்.

சோழமகாராஜன் முன்போலத் தனது சோழநாட்டையடைந்து அரசு புரிவதற்காக பெட்டையானையை யொத்தவரும், சைவசமயத்திற்கு ஒரு இரத்தின தீபம்போன்றவரும், கன்னிப்பருவ முடையவருமான தனது அருங்குமாரத்தியான மங்கையர்க்கரசியம்மாளை, அக்கூன்பாண்டிய மகாரா ஜனுக்கு மணஞ்செய்வித்து, தனது சோழநாட்டைப் பெற்றுக்கொண்டான்.

பிறகு சோழமகாராஜன், தன்னுடைய குமாரத்திக்குச் சீதனமாக அளவில்லாத பொன்னையும், பீதாம்பரங்களையும், பலவித ஆபரணங்களையும், வேண்டியபோது வேண்டியபடி உபசாரஞ் செய்யத்தகுந்த பாங்கியர்களையும் கொடுத்ததுமல்லாமல், தன்னிடத்தில் கல்வி கேள்விகளில் மிக்க வல்லவராயும் நற்குணங்களில் சிறந்தவராயு மிருந்த குலச்சிறையாரென்பா ரொருவரையும் அனுப்பினர். இவைகளையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்ட எமதம்மையாராகிய மங்கையர்க்கரசியம்மாள், தாமரைமலரில் வசிக்கும் திருமகள் திருமாலை மணந்து செல்வதுபோல, தமது கணவராகிய கூன்பாண்டிய மகாராஜாவோடு மதுரைநகரை யடைந்தார்கள். தமக்கு சோழமகாராஜனால் சீதனமாக அனுப்பப்பட்ட குலச்சிறையாருடைய சிறந்த அறிவையும், நற்குணங்களையும், தன்னிடமிருக்கும் மற்ற மந்திரிகளிடம் ஒப்பிட்டுப்பார்த்து, மேன்மையாகக் காணப்பட்டமையால் அவரை தனக்கு முதல் மந்திரியாக்கிக்கொண்டு கூன்பாண்டிய மகாராஜன் அரசுபுரிவானாயினன்.

மங்கையர்க் கரசியம்மாள், குலச்சிறையார் மந்திரித்துவஞ் செய்ய, தாம் தம்கணவனாகிய கூன்பாண்டிய மகாராஜாவுடன் குறையாச் செல்வத்துடன் வாழ்ந்துவரும் நாளில், அருகக்கடவுளை தெய்வமாகக்கொண்டு, கொல்லா விரதமுடையவராய், வஞ்சனைகளையே தமக்கு குணங்களாகக் கொண்டிருந்த சமணர்களுடைய பொய்ப்போதனையால், கூன்பாண்டிய மகாராஜன் அதுவரைக்கும் மேற்கொண் டொழுகிவந்த சைவசமயத்தை கர்மவசத்தால் மறந்து சமணமதத்தில் பற்றுடையவனானன். "அரசனெவ்வழி குடிகளவ்வழி" என்கிற வாக்கியத்துக்கேற்ப, எப்போது அரசன் சமணமதத்தைச் சேர்ந்தானோ அப்போதே அரசனுடைய கட்டளையால் அம்மதுரைமாநகரத்திலுள்ள குடிகள்யாவரும் அச்சமணமதத்தையே மேற்கொண்டொழுகலானார்கள். எமது அம்மையாராகிய மங்கையர்க் கரசியம்மாளும், மந்திரியாகிய குலச்சிறையாரும், வஞ்சனையே உருவமாகிய சமணருடைய போதனையால், அரசனிடும் ஆக்கினைக்குப் பயந்தவர்களாய், சமண சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள்போல வெளிக்கிக் காண்பித்து, திருநீற்றை ஜலத்திற்குழைத்து மெய்யிலணிந்துகொள்ளாமல், சிரசில் பிறர் கண்ணுக்குத் தெரியாவண்ணம் உரோமங்களின் மறைவில் விபூதியை யணிந்துகொண்டு, அம்மதுரைமாநகரத்தில் பரவியிருக்கும் சமணசமயமாகிய களையைக் களைந்து, சைவசமயமாகிய பயிரை வளர்க்கப்போகிறவர்கள் என்பதாக யாரோ சதாசிவபெருமானுடைய திருவடிகளை தியானித்துக் கொண்டிருந்து, நான் மாடக்கூடலிலெழுந்தருளி யிருக்கும் சோமசுந்தரப் பெருமானை ஒருநாள் தெரிசனம் செய்யப் போனார்கள்.

அங்கு மங்கையர்க்கரசியாரும், குலச்சிறையாரும், சோமசுந்தரக் கடவுளைநோக்கி, "எமதையனே! வேதத்தில்மயக் கங்கொண்ட முனிவர்களை அம்மயக்கத்தினின்று நீங்கும்படி விளக்கியருளிய நீர், எங்களது அரசன்

இப்போது அநுசரித்துவரும் சமண சமயத்திலிருந்தும் அவரைவிடுவித்து, தேவரது திருவடிகளில் அடிமைகொண்டருள மாட்டீர்களா வென்று, பலவாறு தோத்திரஞ்செய்து வணங்கிக்கொண் டிருந்தார்கள். அப்போது, ஒரு பிராமணர் தேகத்தில் விபூதியும், கழுத்தில் உருத்திராட்ச கண்டிகையு மணிந்துகொண்டு, சிதம்பரத்திலிருந்து புறப்பட்டு அங்குவந்து சோமசுந்தரப் பெருமானை தெரிசனஞ் செய்துகொண் டிருப்பதை, நமது மங்கையர்க்கரசியாரும், குலச்சிறையாருங்கண்டு, ஓ பிராமணோத்தமரே! தாங்கள் எங்கிருந்து வருகிறீர்கள் என்று கேட்டார்கள். அதற்கு பிராமணர், "நான் சோழமகாராஜா அரசுபுரியும் காவிரிநாட்டி லிருந்துவந்தேன்" என்று கூறினார். அங்கு ஏதாவது விசேஷம் உண்டோவென்று கேட்டார்கள், ஆம் உண்டு என்று பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:—

'சீர்காழிப்பதியில் வேதபாரகர்களாகிய அந்தணர் குலத்திலே சிவபாதவிதயர் என்னும் நாமதேயமுடைய ஒரு பிராமணோத்தமர் இருக்கின்றார். அவர் தமக்கு ஒரு நற்புத்திரப் பேறுண்டாக வேண்டுமென்று சிவபெருமானை நோக்கித் தவங்கிடந்தார். அதற்கு சிவபெருமான் திருவுளமிரங்கி உலகமெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக இளஞ் சூரியனைப்போல ஒரு புத்திரனைத் தந்தருளினார். அக்குழந்தைக்கு இரண்டு வருடங்கடந்து மூன்றாவது வருடத்தில், அச்சீர்காழிப்பதியில் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும்தோணியப்பர் உமாதேவியாரோடும் விருஷபாரூடராய்எழுந்தருளி காட்சிதந்து, உமாதேவியாருடைய திருமுலைப் பாலுடன் ஞானத்தையும் குழைத்து, பொற்கிண்ணத்திற் கொண்டு அப்பிள்ளைக்கு ஊட்டினார். அதை உண்டவுடனே அப்பிள்ளையார் வேதாகமமுதலிய கலைகளையெல்லாம் ஒருங்கே யுணர்ந்தவராய், சிவஞானத்துடன் பொலிவெய்தினார். அதுமுதல் அப்பிள்ளையார் நம்மையெல்லாம் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளில் சம்பந்தப்படுத்தும் சம்பத்துடையவராய், திருஞானசம்பந்தரென்னுந் திருநாமத்தையும் பெற்று, வேதங்களிற் கொள்ளக்கிடக்கும் அரும்பொருள்களையெல்லாம் திரட்டி, தமிழ்ப் பாசுரங்களாகச் செய்து, சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் ஒவ்வொரு ஸ்தலங்களுக்குஞ் சென்று, அத்தமிழ்ப்பாமாலைகளைச் சாற்றிக்கொண்டு வருகிறார். இதுவுமன்றி, பொற்றாளம், பொற்சின்னம், முத்துச்சிவிகை, முத்துப்பந்தல், படிக்காசுமுதலியவைகளை சிவபெருமானருளப் பெற்று, பாலைநிலத்தை நெய்தனிலமாக்கி, வேதங்களா லடைபட்டிருந்த திருமறைக்காட்டு க்ஷேத்திரத்தின் கதவை தமது தமிழ்வேதமாகிய பாசுரத்தால் திறந்து மூடி இன்னும் க்ஷேத்திரங்கள்தோறும் தெரிசித்துக்கொண்டு வருகிற அவர் இம்மதுரைமா நகரத்துக்கும் வருவார் என்று கூறி முடித்தார்.'

இவைகளையெல்லாம் கேட்ட எமது மங்கையர்க்கரசியம்மையாரும் குலச்சிறையாரும் அத்திருஞான சம்பந்தரென்னும் சிவப்பிரகாசத்தால்,

தமது அரசனைப்பற்றி யழிக்கும் சமணரிருளை யோட்டலாமென்று மிகுதி யும் மகிழ்ச்சியடைந்தவர்களாய், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளது தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகட்கு தாங்கள் ஒரு விண்ணப்பத் திருமுகமெழுதி அப்பிராமணோத்தமரிடம் கொடுத்து, சோமசுந்தரப் பெருமானை தெரிசனை செய்துவிட்டு தங்கள் அரண்மனைக்கு எழுந்தருளினார்கள். அப்பிராமணோத் தமர், தாமும் சோமசுந்தரக் கடவுளைத் தெரிசனைசெய்துவிட்டு, மறுதினம் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளிடஞ் சென்று அவ்விண்ணப்பத் திருமுகத்தி னைக் கொடுத்தார். அதனைக்கண்ட சுவாமிகள் தமது திருக்கூட்டத்துடன் மதுரைமா நகரத்துக்குப் பிரயாணமாய் இடையில் உள்ள க்ஷேத்தி ரங்களையெல்லாம் தெரிசித்துக்கொண்டு மதுரைமா நகரத்தை வந்தடைந் தார்கள். பிறகு அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் சோமசுந்தரக் கடவுளை தெரி சனை செய்துவிட்டு வரும்பொழுது, அந்நகரத்திலிருக்கும் ஒரு சிவயோகி யார் சுவாமிகளை தமது திருமடத்துக்கு எழுந்தருளும்படி வேண்ட, அவ ரிஷ்டப்படி அவருடைய திருமடத்துக்கு எழுந்தருளியிருந்தார்கள்.

இதனை யறிந்த சமணர்கள், சுவாமிகள் எழுந்தருளியிருக்கும் திரு மடத்தை நெருப்பிட்டுக் கொளுத்த உத்தேசித்து, தங்கள் மந்திரபலத்தி னால் அக்கினி தேவனை வேண்ட அவன் வராதுபோனமையால் தங்கள் கைக ளில் அக்கினிபொருந்திய குச்சிகளையெடுத்துச் சென்று, மடத்தின் பலபக் கங்களிற் செருகிவிட்டார்கள். இத்தீச்செயலை யறிந்த எமது சுவாமிகள் "செய்யனே திருவாலவாய்மேவிய, ஐயனே யஞ்சலென்றருள் செய்யெனை, பொய்யரா மமணர்கொளு வுஞ்சுடர், பையவே சென்று பாண்டியற்கா கவே" என்னுந் திருப்பதிகத்தைப்பாடி சிவத்தியானத்தி லமர்ந்திருந்தார் கள். உடனே அத்தீயானது மடத்தையொன்றுஞ் செய்யாமல், கூன்பாண் டிய மகாராஜாவினுடைய தேகத்தில் சுரமாகச் சென்று பற்றிக்கொண்டு, அரசனை மிகவும் வருத்தத் தொடங்கிற்று. அதனைக்கண்ட எமது மங்கை யர்க்கரசியாரும் குலச்சிறையாரும் மிகவும் வருத்தமடைந்தவர்களாய் சிறந்த வைத்தியர்களை யழைத்து ஒளஷதம் கொடுத்தும், அச்சுரம் தணியாமல் அதிகப்படுவதைக் கண்டு, பொழுது விடிந்ததும், இப்போது நமது நகரத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கும் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளாலன்றி மற்றெவரா லும் இந்நோய் நீங்கமாட்டாதென்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள்.

இதைக்கேட்ட கூன்பாண்டிய மகாராஜன் "சைவராகிய அவர் எனது தேகத்தில் திருநீறிட்டு என்னுடைய சுரத்தைப் போக்குவது தகுதியா குமோவென்று" கூறினான். அதற்கு எமது மங்கையர்க் கரசியாரும், குலச் சிறையாரும் எவ்விதமாவது நமதுநோய் தீருவதைத்தானே யோசிக்க வேண்டும், இவைகளையெல்லாம் யோசித்துக்கொண்டிருந்தால் நமது நோய் எவ்விதம் நீங்குவது என்று கூற, அதற்கு ஒருவாறு இசைந்தவனாய் சுவாமி களை அழைப்பிக்கும்படி உத்தரவு செய்தான்.

உடனே எமது மங்கையர்க் கரசியார், தமது அரண்மனைக்கும் சுவாமிகள் எழுந்தருளிய மடத்திற்கும் மத்தியிலுள்ள வீதியை அலங்காரஞ்செய்ய கட்டளையிடும்படி குலச்சிறையாருக்கு உத்தரவு செய்தார்கள். அவ்வண்ணமே குலச்சிறையாரும் கட்டளையிட வேவுகாரர்கள் வீதியை நன்றாய் சுத்தஞ்செய்து பனிநீர் தெளித்து, பலவித கோலங்களிட்டு, மகிட தோரணங்கள், மாந்தோரணங்கள், வாழைமரங்கள் முதலியன நிறுத்தி, இடைக்கிடையே பூரண கும்பங்கள், தீபங்கள் முதலியன வமைத்து வெகு விநோதமாக அலங்காரஞ் செய்துவிட்டார்கள். இதனையறிந்த எமது மங்கையார்க் கரசியார், அரசனது தலைபக்கத்தில் ஒரு பொன்பீடத்தையமைத்துவைத்து மந்திரியாகிய குலச்சிறையாரை உடன் அழைத்துக்கொண்டு சுவாமிகள் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமடத்துக்கு வந்து சுவாமிகளது தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளில் விழுந்து நமஸ்காரஞ்செய்து, எமது ஞானசாரியரே! சமணர்கள் ஒழியவும், இத்திருநாடானது சைவமணம் பெற்று வாழவும், அரசனையடைந்து வருத்தும் சுரநோய் நீங்கவும் எமதரண்மனைக்கு எழுந்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்து கொண்டார்கள். சுவாமிகள் அதற்கிசைந்தவர்களாய் தமது முத்துச் சிவிகையின் மீதெழுந்தருளி, முத்துக் குடை, முத்துப் பந்தல் முதலியன பிடிக்க, எண்ணிறந்ததிருக்கூட்டங்கள் புடைசூழ, பொற்சின்னம் ஒலிப்ப வெகுகம்பீரமாகப் புறப்பட்டு அரண்மனைக்கு எழுந்தருளி, அங்கு அரசனது தலைப்புறத்தி லிடப்பட்டிருந்த, நவரத்தினங்கள்பதித்த பொற்பீடத்தில் வீற்றிருந்தருளினர்.

சுவாமிகள எழுந்தருளியதை யறிந்த கூன்பாண்டிய மகராஜன், தன்னை இதுகாறும் வருத்திக் கொண்டிருந்த சுரநோய் சிறிது தணிந்தவனாய், சுவாமிகளை நோக்கி எனதையனே! அடியேனை வருத்திக்கொண்டிருக்கும் சுரநோயை நீக்கி ஆட்கொண்டருளுமென்று குறையிரந்தான். அதைக்கேட்ட சமணர்கள் மனம் பொறாதவர்களாய், அரசனே! உமது வலப்புறத்து நோயை சுவாமிகள் போக்கட்டும், இடப்புறத்து நோயை நாங்கள் போக்குகிறோமென்று கூறினர்கள். அப்படியே செய்யுங்களென்று பாண்டியன் சம்மதிப்பதற்கு முன் சமணர்கள் தங்கள் கடவுளை நினைந்து, தங்கள் கைகளில் வைத்திருக்கும் மயிற்கற்றையால் தடவியும், கமண்டல நீரைத்தெளித்தும் சுரம் நீங்காமல், நெருப்பிற் பெய்த நெய்போல முன்னினும் அதிகமாக அரசனை வருத்தத் தொடங்கிற்று. இதனையறிந்த சமணர்கள், அவமானமடைந்தவர்களாய், தங்கள் அகந்தை நீங்கியிருக்க, எமது திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தமக்கு விடப்பட்ட வலப்புறத்து நோயை நீக்கதிருநீற்றுப் பையிலிருந்து விபூதியையள்ளினர்கள். அதனை யறிந்த சமணர்கள் அதுமாயநீறு, அதனால் நீக்குவது கூடாதென்று மறுத்தார்கள்.

உடனே சுவாமிகள், சோமசுந்தரக் கடவுளது ஆலயத்திலுள்ள திரு மடைப்பள்ளியின் நீற்றைக் கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டார்கள்.

அப்படியே கொண்டுவர, அதனை சுவாமிகள் வாங்கி, "மருந்தாயிருப்பதும், மந்திரமாயிருப்பதும், மோட்சவீட்டைக் கொடுப்பதும் திருநீறேயென்று கூறி" "மந்திரமாவது நீறு, ஏலவுடம் பிடர்தீர்த்து இன்பந்தருவது நீறு" என்பது முதலாகவுள்ள பதிகங்களைக்கட்டளையிட்டு, அரசனது வலப்பாகத்திற் பூசித்தடவினர். உடனே அப்பக்கத்திலிருந்த சுரநோயானது, மறுபக்கத்திற் சென்று வலப்பக்கம் குளிர்ச்சியடைந்து இடப்பக்கத்தில் முன்னினும் அதிகமாக வருத்தத் தொடங்கிற்று.

அதைக்கண்ட சமணர்கள் மனம் புழுங்கினவர்களாய், முன்னிலும் அதிகமாக தாங்கள் கற்றுக்கொண்ட எல்லா மந்திரங்களையும் பூராவாக உச்சரித்து, கரகநீரைத் தெளித்து, மயில்கள் சேர்த்து கட்டப்பட்டிருந்தபீலியைக்கொண்டு இடப்பக்கம் முழுவதும் பலதரம் தடவிப் பார்த்தார்கள்; அப்பக்கம் முன்னிலும் பதின் மடங்கதிகமாக வருத்துவதைக் கண்ட அரசன், சமணர்கள் மீது அதிக வெறுப்படைந்தவனாய், அவர்களை அப்புறப்படுத்திவிட்டு, சுவாமிகளை நோக்கி, என தாண்டவரே! இந்த இடப்பக்கத்து சுரத்தையும் தாங்களே கருணை கூர்ந்து தீர்த்தருளவேண்டுமென்று குறையிரந்தான். அப்போது எமது சுவாமிகள் கருணைகூர்ந்தவராய் முன் வலப்பக்கத்துக்குக்கொண்ட நீற்றினையே இடப்பக்கத்திலும் தடவியருளினார். அதனால் அரசனுக்கு அப்போது உண்டாயிருந்த சுரநோயும், பழமையாயிருந்த கூனும் நீங்கி, சூரியனைப் போல் பொலிவெய்தினான். அது முதல் வரசனுக்கு கூன் பாண்டியனென்னும் பெயரானது நீங்கி, சவுந்தரபாண்டியனென்னும் பெயர் வந்தது.

பிறகு எமது மங்கையர்க் கரசியம்மையார், எமது சுவாமிகளைக் கொண்டு தமது கணவருக்குப்பற்றியிருந்த சமணசமயவிருளை நீக்கி, சைவசமய வொளியை பிரகாசிக்கச்செய்து, தாமும், மந்திரியாகிய குலச்சிறையாரும், சிவபெருமானுடைய திருவடிக் கண் இடையறாத பக்தியுடையவர்களாய நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருந்து பிறகு சிவசாயுஜ் ஜியத்தை யடைந்து பொலிவெய்தினார்கள்.

நமது இல்லற தருமத்தை வழுவற நடத்தும் மாதர்கள் தம் கணவருக்கு நேரிடும் கஷ்ட துக்கங்களை சமயமறிந்து மதிமந்திரிகளைப்போல தக்க யோசனை தந்து ஈஸ்வர அநுக்கிரகத்தைப் பெறும்படியான ஏதுவைச் செய்து உலகம் புகழும்படியான நிலைமையில் வைக்கவேண்டியது. நமது காருண்ணிய இராஜாங்கத்தில் அரிதாகிய கல்வியை பூஷணமாகத் தரித்த அநேக மாதர்கள் நாளடைவாகப் பரவிவருவதால், அவர்கள் மங்கையர்க் கரசியம்மையாரைப்போல் நடந்துகொள்ள என்னதடை?

☞ பத்திராதிபர்.